

tedy ještě před uplynutím lhůty ku spravení záznamu, do 30. června 1923 mu povolené, podal a, zjistil-li knihovní soud, že předmětem žaloby jest spravení záznamu, jehož výmazu vlastník hypoteky se domáhá, bylo tím vyhověno předpisu Šu 45 knih. zák., který požaduje jen formální průkaz o podání spravovací žaloby, a měl tedy knihovní soud žádost o výmaz knihovního záznamu zamítnouti, nebyl však oprávněn přezkoumávati procesní oprávnění žalovaných, poněvadž o něm jen pořadem práva lze rozhodnouti a jen když bylo ve sporu namítáno, což plyne i z ustanovení Šu 41 písm. c) knih. zák., ze slov »cestou sporu«. Rekursní soud posoudil tudíž věc zcela správně, když, zjistiv včasné podání spravovací žaloby, žádost stěžovatelů o výmaz zaznamenaného zástavního práva zamítl, a neměl se již ani zabývati právní otázkou, zda je spravovací žaloba přípustnou proti singulárnímu nástupci prenotatovu, či nikoli.

Čís. 3462.

**Lhostejno, z jaké pohnutky věřitel v prodejovém řízení nepokračoval (§ 256, odstavec druhý, ex. ř.). Odložení exekučního řízení na 60 dnů od zavedení vyrovnacího řízení na jmění dlužníka s t a v í běh jedno-
roční lhůty Šu 256 odstavec druhý ex. ř.**

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 57/24.)

Návrhu vymáhajícího věřitele ze dne 3. listopadu 1923, by bylo pokračováno v prodejovém řízení svršků, jež byly zabaveny dne 4. dubna 1923, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D u v o d y: Dle Šu 256 odstavec druhý ex. ř. zaniká zástavní právo, nabyté exekučním zabavením movitých věcí (§ 253 ex. ř.), zejména také tím, že se nepokračuje řádně v řízení prodejovém, třeba návrh na povolení prodeje byl učiněn do roka ode dne, kdy zabavení bylo vykonáno. V tomto případě zabavení svršků stalo se 4. dubna 1923. Exekuční řízení bylo však odloženo vzhledem k zavedenému vyrovnacímu řízení usnesením prvního soudu ze dne 22. března 1923 na šedesát dní ode dne zavedení vyrovnávacího řízení, totiž ode dne 15. března 1923, tudíž do 14. května 1923, a měl tedy vymáhající věřitel ihned po projití této lhůty učiniti návrh na pokračování v řízení prodejovém, a to nejdéle do dne 2. června 1923, kdy uplynula roční lhůta, ustanovená v Šu 256 ex. ř. se započtením doby, po kterou exekuce odložena byla. Když však tak učinil až teprve podáním ze dne 3. listopadu 1923, nelze sdíleti náhled, že v řízení prodejovém řádně bylo pokračováno, poněvadž jinak bylo by dáno vymáhajícímu věřiteli na vůli, by lhůtu Šu 256 ex. ř., která je lhůtou hmotného práva, libovolně prodlužoval. Součce exekuční při povolení prodeje musí zkoumati sám od sebe, zda návrh na nový prodej dle Šu 256 ex. ř. je přípustný, když tomu ale tak není a není tu podmínek Šu 256 ex. ř., dlužno návrh zamítnouti.

I n e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Aby exekuční zástavní právo k movitým věcem, dle Šu 253 ex. ř. nabyté, v jednoroční, dnem, kdy tohoto práva bylo nabyto, plynouti počínající lhůtě Šu 256, odstavec druhý nezaniklo, vyžaduje se nejen, aby v řečené lhůtě podán byl návrh na prodej, nýbrž aby také řádně bylo pokračováno v prodejovém řízení. V tomto případě bylo rekursnímu soudu obíratí se jediné otázkou, zda bylo stěžovatelem řádně pokračováno v prodejovém řízení, a tu přichází v úvahu vzhledem k tomu, že zástavního práva bylo nabyto 4. dubna 1922 a vzhledem k tomu, že z důvodu zahájeného řízení vyrovnávacího byla exekuce usnesením ze dne 22. března 1923 na 60 dnů ode dne 15. března 1923, tedy až do 14. května 1923 odložena, čímž běh lhůty Šu 256, odstavce druhý ex. ř. byl staven, jediné mezičasí, sahající od 14. května 1923 do 2. června 1923, ve kterém stěžovatel mohl a měl v prodejovém řízení řádně pokračovati. Stěžovatel sice míní, že sluší v jednoroční lhůtu Šu 256, druhý odstavec ex. ř. vpočítati také dobu od 23. června 1922, kdy usnesením prvé stolice z téhož data povolením prodeje z volné ruky dle Šu 280 ex. ř. sešlo s dražebního roku, na den 27. června 1922 položeného, až do 13. března 1923, kdy nabylo právní moci usnesení prvního soudu ze 17. února 1923, jímž byl návrh dle Šu 280 ex. ř. zamítnut; ale tomuto jeho názoru právnímu nelze přisvědčiti, poněvadž v této době prodejové řízení ve skutečnosti trvalo a exekuce odložena nebyla. Tato doba tedy v úvahu přicházeti nemůže; naopak přichází, jak už bylo shora řečeno, v úvahu jediné mezičasí, sahající od 14. května 1923 do 2. června 1923, ve kterém stěžovatel mohl a měl v prodejovém řízení řádně pokračovati. Stěžovatel tvrdí, že v této době proto nepokračoval v dražebním řízení, aby dlužnice, prosící ho po dobu téměř dvou roků o poskytnutí času ku splacení starého závazku, měla možnost zaplatiti, jakmile bude skončeno soudní vyrovnávací řízení. To však není okolnost, která by mohla býti považována s hlediska Šu 256, odstavec druhý ex. ř. za důvod, ospravedlňující, že nebylo v dražebním řízení řádně pokračováno. Nepochybil tedy rekursní soud po stránce právního posouzení, vysloviv, že návrh na pokračování v dražebním řízení, dne 3. listopadu 1923 podaný, podán byl v době, kdy již stěžovatel byl pozbyl na zabavených předmětech nabytého práva zástavního dle Šu 256, odstavec druhý ex. ř.

Čís. 3463.

Zajištění půdy drobným pachtýřům.

Pachtýřův požadovací nárok oživne i tehdy, bylo-li napotom přednostní právo k pozemkům právoplatně o d u z n á n o.

(Rozh. ze dne 5. února 1924, R I 61/24.)

Žádosti drobných pachtýřů, by jim byly přiznány do vlastnictví pozemky záduší v N., bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto